

Sygn. akt II Ka 634/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Zawiaślak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Jarosława Mironiuka

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2016 r.

sprawy **M. W.**

oskarżonego z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 26 lipca 2016 r. sygn. akt II K 919/15

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego M. W. na rzecz Skarbu Państwa 320 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 634/16

UZASADNIENIE

M. W. został oskarżony o to, że w dniu 26 sierpnia 2015 roku w miejscowości B., powiat (...), województwo (...), jechał jako kierujący samochodem osobowym, marki S. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, będąc w stanie nietrzeźwości z wynikiem badania 0,90 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178 a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 26 lipca 2016 r.:

I. oskarżonego M. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego czynu stanowiącego występki z art. 178 a § 1 k.k. i za czyn ten skazał go i wymierzył mu karę grzywny 200 stawek dziennych, ustalając stawkę dzienną na kwotę 15 złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. W. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat;

III. na podstawie art., 43 § 3 k.k. nałożył na oskarżonego M. W. obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu do właściwego starostwa;

IV. na podstawie art. 43 a § 2 k.k. orzekł wobec M. W. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 6000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

V. zasądził od oskarżonego M. W. kwotę 300 złotych tytułem opłaty i kwotę 70 złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości na korzyść M. W.. Apelujący zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 168 a k.p.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 15 kwietnia 2016 r. poprzez niezastosowanie w/w przepisu na etapie postępowania przed Sądem I instancji, a którego zastosowanie mogło mieć istotne znaczenie dla prowadzonego postępowania dowodowego;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegający na uznaniu oskarżonego M. W. za winnego popełnienia przypisanego mu aktem oskarżenia czynu w sytuacji, gdy na takie ustalenia, zdaniem skarżącego, nie pozwala zgromadzony i ujawniony materiał dowodowy.

W konsekwencji tak sformułowanego zarzutu skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego M. W. od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja wywiedziona przez obrońcę oskarżonego okazała się niezasadna i z tego względu nie mogła wywołać postulowanych w jej treści skutków w postaci uniewinnienia oskarżonego lub uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W wyprzedzeniu zasadniczej części rozważań wskazać należy, że w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy oraz dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe, wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych, tak co do samego przebiegu wydarzeń, jak i rozstrzygając kwestię sprawstwa i winy oskarżonego. Sąd Okręgowy nie stwierdził także błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu Rejonowego, a analiza ustaleń poczynionych przez Sąd meriti znajduje pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i w pełni pozwala na przeprowadzenie kontroli instancyjnej. Przechodząc do analizy zarzutów podniesionych w treści wywiedzionego środka odwoławczego w pierwszej kolejności wskazać należy, że analiza akt niniejszej sprawy doprowadziła Sąd Odwoławczy do przekonania, iż skarżący pozostaje w błędzie, o ile kwestionuje zasadność dopuszczenia przez Sąd Rejonowy dowodu w postaci protokołu oględzin płyty CD z nagraniem wraz z płytą CD z miejsca kolizji drogowej, dokonanego przez pokrzywdzonego J. G.. Wbrew twierdzeniom skarżącego dowód ten nie został pozyskany za pomocą czynu zabronionego, opisanego w art. 267 § 3 k.k.

Przepis art. 267§3 kk stanowi wprost, że „karze za to przestępstwo podlega ten, kto w celu uzyskania informacji, do której nie jest uprawniony posługuje się urządzeniem...”. Przede wszystkim wskazać należy, iż brak jest przesłanek do przyjęcia, że świadek J. G. posługując się urządzeniem nagrywającym, działał w celu uzyskania informacji dla niego nieprzeznaczonej. Nie budzi bowiem wątpliwości fakt, iż J. G. uczestniczył w przedmiotowej kolizji drogowej i z tej racji był jedną ze stron tego postępowania. Tak więc dokonanie kwestionowanego przez obrońcę nagrania zostało wykonane w obronie własnych interesów tego pokrzywdzonego. Nie bez znaczenia pozostaje też fakt, że nie było żadnych innych bezpośrednich świadków tego zdarzenia. Ponadto, jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, oskarżony, poruszając się w pobliżu świadka J. G. miał świadomość, że używa on urządzenia rejestrującego obraz i dźwięk, w celu udokumentowania uszkodzeń pojazdów powstałych w wyniku kolizji.

W świetle powyższego zasadnym było przyjęcie przez Sąd I instancji, że zarówno pokrzywdzony miał prawo przekazać ten dowód organom ścigania, a Sąd Rejonowy mógł ten dowód wykorzystać w toczącym się postępowaniu celem wyjaśnienia okoliczności tego zdarzenia, a jednocześnie, że dowód ten został uzyskany za pomocą czynu zabronionego.

Nie można się też zgodzić z twierdzeniem obrońcy oskarżonego, że zaliczenie tego dowodu do materiału dowodowego sprawy miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia tego postępowania. Zwrócić należy uwagę, że Sąd I instancji poza tym dowodem dysponował także innymi dowodami, w tym zeznaniami pokrzywdzonego, świadka S. G. i innymi. Tak więc dowód z przedmiotowego nagrania stanowi jedynie uzupełnienie dowodów osobowych uznanych przez sąd I instancji za wiarygodne.

Aprobaty Sądu Okręgowego nie uzyskał także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na uznaniu, że to M. W. prowadził samochód marki S. (...) w momencie zaistnienia kolizji z pojazdem świadka J. G., w sytuacji gdy matka oskarżonego przyznała się do popełnienia wykroczenia drogowego.

W ocenie Sądu Odwoławczego, poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne są prawidłowe i stanowią wynik prawidłowej, zgodnej z dyrektywami art. 7 kpk oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Z kategoriycznych i konsekwentnych zeznań J. G. wynika, że po zderzeniu aut, zarówno on, jak i oskarżony, zjechali na pobocze. Oskarżony wysiadł z samochodu, z miejsca przeznaczonego dla kierowcy, zaś żadnej innej osoby w tym samochodzie nie było. Świadek ten wskazał ponadto, że od oskarżonego wyczuwalna była wyraźna woń alkoholu oraz zeznał, że oskarżony zwrócił się do świadka z prośbą o odstąpienie od zawiadomienia policji o zaistniałym zdarzeniu, z uwagi na brak posiadania uprawnień do prowadzenia pojazdu ze względu na odebranie mu wcześniej takiego dokumentu przez uprawnione organy, zaś w przypadku wezwania policji zagroził, iż wskaże, że to nie on prowadził ten pojazd. Wypowiadane przez oskarżonego treści, znalazły potwierdzenie zarówno w udostępnionych przez oskarżonego nagraniach, ale przede wszystkim w zeznaniach świadków: J. G. i S. D..

Także świadek A. S. - funkcjonariusz Policji, wykonujący czynności na miejscu zdarzenia, również potwierdził, że po przybyciu na miejsce, w którym zatrzymały się pojazdy, biorące udział w kolizji, oskarżony był sam i znajdował się pod wpływem alkoholu. Zdaniem Sądu Odwoławczego, w niniejszej sprawie brak jest obiektywnych przesłanek, które przemawiałyby za odmówieniem waloru wiarygodności zeznaniom tychże świadków. Zauważyć należy, że wszystkie wymienione wyżej osoby są obcymi dla oskarżonego i nie miały powodu, aby bezpodstawnie go oskarżać o postępowanie niezgodne z prawem i narażać go tym samym na poniesienie odpowiedzialności karnej za przypisane mu przestępstwo z art. 178a§1 kk. Sąd odwoławczy nie dopatrył się też nieprawidłowej oceny zeznań świadka K. W.. Z treści tych zeznań bezspornie wynika, że K. W. zdarzenie to opisała w sposób dość ogólny i nie potrafiła nawet wskazać, jakie uszkodzenia pojazdów powstały w wyniku tej kolizji. Nieprzekonujące dla Sądu Okręgowego jest tłumaczenie tego świadka, że uciekła z miejsca zdarzenia w obawie przed grozącymi jej konsekwencjami, w sytuacji, kiedy miała świadomość, że jej syn znajduje się pod wpływem alkoholu i to on zostanie pociągnięty do odpowiedzialności, nie tylko z uwagi na zaistniałą kolizję, ale także za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji w sposób bardzo wnikliwy przeanalizował powyższe okoliczności i wyciągnął w tym zakresie prawidłowe wnioski. Z tego też względu, Sąd Okręgowy przychylił się do stanowiska Sądu Rejonowego, iż wersja zaprezentowana w toku postępowania przez oskarżonego oraz jego matkę – K. W. stanowi jedynie przyjętą przez M. W. linię obrony. Mając na uwadze powyższe, Sąd Odwoławczy uznał, iż zarzuty apelacyjne, są niezasadne i dlatego nie mogły wywołaćżądanego przez apelującego skutku w postaci uniewinnienia oskarżonego lub uchylecia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Dokonując oceny wymiaru orzeczonej kary i środków karnych uznano, że prawidłowość rozstrzygnięcia zapadłego także w tej części nie budzi wątpliwości. Wysokość wymierzonej w niniejszej sprawie kary, uwzględnia wszystkie dyrektywy jej wymiaru zawarte w art. 53 k.k. i stanowi sprawiedliwą, nie noszącą cech rażącej niewspółmierności, reakcję prawnokarną na popełnione przez oskarżonego przestępstwo. Słuszny jest także okres obowiązywania orzeczonego środka karnego, jako adekwatny do stopnia naruszenia norm, a tym samym potencjalnego niebezpieczeństwa, jakie stwarza oskarżony jako uczestnik ruchu drogowego. Podkreślić należy, że środek karny opisany w art. 43 a k.k. w postaci świadczenia pieniężnego w stosunku do sprawcy przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k. ma charakter obligatoryjny, a jego wysokość, orzeczona przez Sąd Rejonowy, nie budzi wątpliwości

Sądu Okręgowego. Nie można bowiem uznać jej za nadmiernie represyjną, gdyż kształtuje się w dolnych granicach jej wymiaru oraz nie przekracza możliwości finansowych oskarżonego. O kosztach postępowania Sąd Odwoławczy orzekł na podstawie art. 3 ust. 1 i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 456 k.p.k.